

Cuvântul lui Dumnezeu din ajunul Duminicii fiului risipitor

Vin din cer învățător peste om. Vin, că Mi-e dor să vin. Vin și încă vin, ca să se învețe omul cu venirea Mea și să creadă în ea. Amin. Vin în grădina Mea cuvânt, ca să-i hrănesc pe cei flămânzi, că unde sunt doi și trei veniți pentru slava cuvântului Meu, acolo vin și Eu, ca să Mă desăvârșesc întru slavă și să fiu învățător pentru om.

Voiesc și iarăși voiesc să-l tămăduiesc pe om de mulțumirea de sine, de părerea de sine și de iubirea de sine și de cele dinăuntru ale sale, căci vai omului care umblă cu Dumnezeu în ascunsul inimii lui, fără să lumineze cu Mine din el! Nu se poate vindeca omul de minciună, că ea l-a învelit pe om din creștet până-n tălpi, dar Eu, Domnul, am spus: *«Tot omul este mincinos»*. O, de aceea vin, și din greu vin ca să Mă strecor în inima omului prin venirea Mea. O, din greu vin, pentru că greu îmi deschide omul ca să vin la el. Omul nu Mă mai cunoaște, că mulți dumnezei au ieșit din pământ și s-au așezat peste mintea și peste inima omului, și omul nu Mă mai cunoaște pe Mine, Cel venit din cer pentru omul rătăcit, pentru cel ce-și risipește mintea și inima în minciuna cea de pe pământ. Minciuna este plata omului mincinos, iar omul mincinos este omul care nu-L caută pe Dumnezeu ca să-L slujească întru adevăr. Omul își risipește sufletul și trupul și duhul în cele ce nu sunt, căci cele ce sunt văzute nu vor mai fi, și nu sunt cele ce nu vor mai fi. Dar Eu, ca un învățător, umblu cuvânt de la o margine la alta a pământului, ca să Mă audă omul și să-și aducă aminte de Dumnezeu. Vreau să-l fac pe om să se uite la Mine. Amin, amin, amin zic vouă, celor ce ascultați cuvântul Meu: vreau să-l fac pe om să se uite la Mine, să întindă mâinile spre Mine și să Mă știe de Dumnezeu. Amin.

O, fiilor care stați în poarta cuvântului Meu cu care azi Mă las peste pământ, vreau să-i spun omului că L-a uitat pe Dumnezeu, și că va veni Dumnezeu să-l întrebe pe om de zilele lui. Zilele omului sunt deșertăciune, și omul M-a îmbrăcat în haină de judecător pentru deșertăciunea zilelor lui. Eu sunt Adevărul, și îi fac omului dreptate, căci Dumnezeu este adevăr față de orice faptă. Voiesc și iar voiesc să-l tămăduiesc pe om de nepăsare. Să nu se mai mire nimeni de cuvântul Meu din zilele acestea, căci omul nepăsător Mi-a făcut drum între cer și pământ, ca să-l tămăduiesc pe cel rătăcit de Mine și să-l judec pe cel învățat asupra cuvântului Meu care sfărâmă inima omului ca să intre în ea.

Iată, deschid cerul și cobor pe pământ. Nu vin cu trenul sau cu mașina sau cu avionul sau cu alte făcături ale omului. Vin cu cuvântul, vin cu norii, și altfel nu vin. Vin cu credința omului sfânt. Amin, amin, amin. Nici cum nu voi veni altfel.

Omul este mincinos și își dă unul altuia minciuna și se joacă de-a adevărul, și Eu văd ce face omul mincinos și nu mai este cel ce face judecată și dreptate, nu este până la unul. Dar sunt Eu, căci Eu sunt Cel ce sunt, și pot să fiu cuvânt, și sunt cuvânt împotriva deșertăciunii care se vrea dumnezeu peste om. Iată, vin din cer învățător ca să-l fac pe om să creadă în venirea Mea și să Mă cunoască venind, căci vin pentru cei ce cred, iar cei ce cred sunt râuri de apă vie și se fac venire a Mea peste cei ce-L caută pe Dumnezeu, hrănindu-se în taină cu iubirea de Dumnezeu.

Iubirea îl hrănește pe om, precum și ura. Omul care-L iubește pe Dumnezeu, acela cunoaște iubirea de Dumnezeu și scapă de iubirea cea deșartă, care-l hrănește pe om cu ură de Dumnezeu, căci cine nu-L iubește pe Dumnezeu, îl urăște pe Dumnezeu, îl urăște prin faptele sale mincinoase, prin viața lui fără de viață. O, iarăși spun, și cu jale spun: omul stă netămăduit, și e bolnav de boală grea, și zace omul în boala mulțumirii de sine și a părerii de sine și a iubirii de sine, zace în cele dinăuntru ale sale, care se fac pat de suferință pentru om, căci tot omul suferă înăuntrul său și nu se scoală să umble după leac. Umblu Eu, umblu și iar umblu, doar Mă va

vedea omul cel bolnav ca să umble după Mine, și Eu să Mă milostivesc de el la credința lui, la iubirea lui de Dumnezeu.

Omul a fost fiul lui Dumnezeu, dar s-a smuls din Tatăl său și s-a risipit prin toate cele făcute de el și nu de Dumnezeu. Omul este fiul risipitor, și îl strig ca un Tată pe fiul care rătăcește fără tată și fără mamă și fără țară. Îl strig și iar îl strig, poate Mă va auzi și va sta să-i vorbesc de începutul lui, de libertatea lui, de iubire să-i vorbesc, căci iubirea Eu sunt. Amin. De aceea vin mereu în calea omului, vin să-l hrănesc pe om cu iubire, căci omul nu cunoaște iubirea. El îi spune minciunii iubire și își hrănește sufletul său cu ura și nu știe ce mănâncă. Omul mănâncă numai păcat, căci omul s-a făcut păcat pentru om, dar Eu îl strig și iar îl strig pe om.

Omule, adu-ți aminte de porunca Mea, că așa ți-am spus: *«Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși»*. Eu sunt aproapele tău. Amin, amin, amin. Cine altul poate fi aproapele tău, omule? Vin spre tine să-ți desfac înțelepciunea și să-ți destup mintea ca să înțelegi. Omul s-a făcut păcat pentru om încă de la începutul omului. Cine poate fi aproapele omului? Eu sunt aproapele tău, omule. Adu-ți aminte de porunca Mea spusă peste tine: *«Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși»*, iubește-L și pe El, nu numai pe tine, că așa ți-am poruncit: iubește-L și pe El. Amin. Întoarce-te cu fața la El, căci te așteaptă să-I fii aproape și să-I legi ranele și să-L iei în casa ta, că El este Omul raiului, aproapele tău, omule care ai pierdut raiul. Omule, te-ai iubit pe tine însuși, dar ascultă porunca: iubește-L și pe aproapele tău. El stă căzut sub povara păcatelor tale, care au ieșit de la iubirea de tine, dar oprește-te și ridică-L, că este aproapele tău și e căzut între tâlharii vieții tale, omule căzut din rai. Tatăl Meu M-a luat de lângă Sine și M-a trimis spre tine pe pământ, că rătăcești fără țară și nu mai știi calea. Fiul rătăcit s-a întors la tatăl său. Așa am spus Eu să facă omul, și i-am hărăzit întoarcere când am spus așa. Eu sunt Omul raiului, Omul Cel din cer, întrupat pe pământ între oameni ca să fiu aproapele omului cel rătăcit de Tatăl său, Dumnezeu. M-am coborât din cer ca să-l hrănesc pe om cu fructul iubirii cerești, ca să afle omul gustul cel de la început, gustul raiului, gustul pe care l-a avut omul până să rătăcească de Tatăl său, de Făcătorul său.

Omule, păcatul îți spune ție „tată” și Eu văd și aud din cer și de pe pământ cum păcatul te numește tată al lui. Omule, spune-I tu „Tată” lui Dumnezeu, ca să audă păcatul tău și să nu-ți mai zică „tată”. Numește-L Tată al tău pe Dumnezeu și mărește în tine numele Lui, ca să scapi de minciună și de rodul ei și de plata ei, căci păcatul te ține rob și te hrănește cu iubirea lui ca să nu mai afli ce este iubirea, dar tu scutură-te și adu-ți aminte de porunca Mea, că așa ți-am spus: *«Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși»*. Eu sunt aproapele tău. Vin să-ți fiu aproape și să te hrănesc, și te învăț să mănânci și să fii din cer, precum ai fost la început. E minciună iubirea ta, omule. Iubirea de tine te-a făcut fiu rătăcit de Tatăl tău. Iubirea ta trebuie să fie iubire de Dumnezeu, că așa ai fost creat la început, dar Eu te strig: vino spre început! Amin.

O, greu îmi deschide omul! Omul nu Mă mai cunoaște, că mulți dumnezei au ieșit din om și s-au așezat peste el, dar Eu, ca un Creator și ca un învățător ce sunt, umblu cuvânt, umblu strigând de la o margine la alta, că vreau să-l fac pe om să se uite la Mine, și apoi să întindă mâinile spre Mine și să Mă știe de Dumnezeu.

M-am făcut Om din cer între oameni ca să-i fiu omului aproape și să-i amintesc să-L iubească pe Dumnezeu din toată ființa, și pe aproapele său ca pe el însuși, căci am venit să-i fiu omului aproape și să-l scol spre iubire și să-l întorc în țara iubirii și să-l nasc pentru ea, pentru țara lui cea din început. Amin, amin, amin.

24-01/06-02-1999